

Els nois estan bé

The Who. Quadrophenia: The Director's Cut (Universal)
és el Rebobinat del número 195 d'Enderrock.

The Who Foto: Xavier Mercadé

L'any 1981, al Cinema Spring se li va ocórrer programar en una mateixa vetllada dues pel·lícules musicals estèticament contraposades: *Quadrophenia*, de **The Who**, i *The Great Rock and Roll Swindle*, de **Sex Pistols**. Poc podien imaginar-se els responsables del local que tot plegat acabaria en una batalla campal. Spring era un cinema bonic, còmode i familiar situat al barri de la Bonanova barcelonina, i de cop i volta va veure com la seva sala s'omplia d'espectadors del tot oposats.

Fumant i bevent dins el cinema, la batalla que a la pantalla se celebrava entre mods i rockers a les platges de Brighton es va traduir a la platea en una esbatussada monumental entre els dos sectors del públic. Tal com recorda Fernando Muñoz, un dels primers mods de la ciutat: "Vam arribar tard, no hi havia acomodador, vam entrar a les fosques com vam poder i ens vam asseure al lloc equivocat: a una banda hi havia els mods i a l'altra els punks que no paraven de tirar-se coses, escupir i insultar-se... Nosaltres érem al sector punk i vam haver de córrer cap a l'altra banda" (blog *La Escuela Moderna*, juliol del 2007). Per la part punk, Boliche, bateria de **Frenopatikss** i **Subterranean Kids**, explica a *Harto de todo* (BCore, 2011): "El primer dia ja es va embolicar la troca: els mods corrent per allà, cops d'ampolla, les butaques del cinema arrencades...". La pel·lícula, dirigida per Frank Rodmann, va aconseguir que una primera generació de joves catalans es tallés els cabells *a la tasa*, es comprés sabates de pell girada, es posés gavardines que s'assemblessin a parques angleses, fessin colles al crit de *'We are the mods, we are the mods'* o formessin bandes com **Telegrama** o **Brighton 64**.

Però *Quadrophenia* era un treball que va sortir molt abans de ser una pel·lícula. Es va editar el 19 d'octubre de 1973 i va ser el sisè treball de la discografia de **The Who**, un disc doble que va retratar les múltiples personalitats de Jimmy Cooper, un jove que, fastiguejat dels seus pares i perseguit per l'angoixa vital, busca el que li falta dins la seva colla de mods. I al mig trobem drogues, amfetamines, alcohol, noies, festes, baralles amb rockers, Lambrettas i un estil de vida cantat amb convicció per **Roger Daltrey**, la guitarra estripada de **Pete Townshend** i la base rítmica formada per John Entwistle al baix i el geni dels tambors **Keith Moon** a la bateria.

L'any 1979, amb l'estrena als cinemes de la versió fílmica es va tornar a llançar el disc però amb una versió diferent on es van rebutjar set dels talls originals i s'hi van afegir tres temes més ("Get Out and Stay Out", "Four Faces" i "Joker James") per quadrar amb la banda sonora. La cinta va ser protagonitzada per Phil Daniels fent el paper de Jimmy, i entre el repartiment va destacar un adolescent **Sting** fent el paper de Face Ace, el mod que deixava bocabadat a tothom amb el seu estil però que no era més que el noi dels encàrrecs d'un hotel.

Potser el film no ha aguantat el pas dels anys i només té valor com a testimoni d'un temps i un espai concret. Però el que encara aguanta totes les embranzides és el doble LP signat per **The Who**, un treball que ara torna a veure la llum en una reedició mastodòntica amb el títol de *Quadrophenia: The Director's Cut* (Universal, 2011), produïda i supervisada de forma personal per Townshend, que ha rebuscat els seus arxius i recuperat fins i tot les maquetes prèvies. A

més del doble vinil, un paquet amb els dos discos i la versió digital, també s'ha editat en una versió de luxe amb els dos àlbums originals de la versió de 1973, dos CD amb *demos* inèdites, el DVD d'àudio *The Quadrophenia 5.1 EP* amb vuit pistes amb so quadrafònic, un complet llibre de 100 pàgines, un *single* en vinil de "5.15" i "Water", un grapat de fotos de l'època i un pòster. I tot ?només' per 85 euros (preu d'Amazon).